

народ за въоръжена народоосвободителна борба. Централния комитет преустрои своята работа с оглед на нуждите на революционната борба. За ръководство на въоръжената борба и акции на партията към ЦК беше създаден специален военен център. В страната се завърнаха членовете на политбюро Антон Иванов, полковник Цвятко Радоинов и много други изпитани в революционната борба членове на Комунистическата партия, за да отдадат силите и знанията си в помощ на своя народ. Още на 26 юни в околностите на Банско беше образувана първата партизанска чета, начело с Никола Парапунов, а наскоро след това такива изникнаха по всички краища на страната - Баташко, Карловско, Средногорieto и др.

За Вапцаров е истинско претъпяние да стои с " празни ръце " в Годеч, когато партията и народа са изправени пред страшни изпитания, когато партията трябва да употреби всичките си сили и способности в предстоящия кървав двубой с фашизма и за което е необходимо да хвърли в огъня на борбата най-верните и изпитани свои борци. Вапцаров си дава сметка, че борбата ще бъде жестока, че това ще е борба на живот и смърт, че първите ще паднат в нея. Но той знае, че всяка борба иска жертви, че никакво освобождение в историята на народите не е дошло без жертви и че без жертви не ще се осъществи и освободителното дело на партията.

Но за Вапцаров не бе беше достатъчно да води само литературна борба чрез стиховете си . Той ясно схващаше, че в настоящия исторически момент, в който се ковяха съдбините на народите, в това число и на българския, изхода на борбата ще реши оръжието, а не порото. Това свое убеждение той много сполучливо изрази в стихотворението си: " Не, сега не е за поезия ", написано през юни '94' год. в Годеч.

" Не, сега не е за поезия,
.....
Ти започваш да пишеш и ето-
вместо рима избухва снаряд,

озаряват небето ракети
и пожари обхващат града
.....
Не, сега не стига поезия
И да искам не мож я изпя."

Вапцаров